

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

DUMITRU HURUBĂ

**IUBIRI DE
IPOCRIȚI**

– antologie de proză scurtă –

LIMES
2019

„Specialist în teme dificile și maestru al satirei, Dumitru Hurubă creionează viața de bazar dintr-un birou cu stil, cu proiecte și vedere spre fondurile europene. O temă actual-modernă într-o lume flămândă de capital...”

Personajele par mai reale decât știrile bombă de la televiziunile private, sunt bine conturate, lumea a plecat de acasă, ori e o lume fără reper în căutarea investitorului pierdut...”
(**CONSTANTIN STANCU**)

„Confrate într-un scris, Dumitru Hurubă, umorist reductibil, coleg bun și statornic, cea mai caldă strângere de mână, cu urarea de a-mi dărui curând cartea sa, că are cu ce o face...”
(**VALENTIN SILVESTRU**, 1995)

„Textele pe care ni le propune acum Dumitru Hurubă, construite cu economie de mijloace, încearcă să mențină echilibrul estetic dificil între realismul tenace, ironia blândă și sentimentalismul unor situații, prin decupațe epice inteligente și prin finaluri neașteptate.” (**DAN CULCER**).

„Romanul *Balamucul, dragostea mea...* este o satiră în care lucruri familiare sunt încurcate la maximum: o scriere în care este prezent un absurd, nu atât kafkian, cât caragialesc. (**IULIA ARGINT**, în *România literară* nr. 40, oct. 2002).

CUPRINS

SPAȚIU EXCEDENTAR.....	5
DUPĂ ÎNMORMÂNTARE... ..	13
UN MOJIC PERFECT	18
DE LA UN VERNISAJ.....	25
BLATUL	35
PLICTISEALĂ GENERALĂ	38
RECONSTRUCȚIE PSIHO-DIVINĂ	45
PRIME DE CRĂCIUN... ..	52
VIZITA UNCHIULUI GARIBALDI.....	56
UN CUPLU INTERESANT	61
SCHIȚĂ	64
CU AUTOBUZUL.....	67
SCRISOARE	72
PACIENȚII DOCTORIȚEI-CADĂNĂ	77
OARECUM ZOOLOGICĂ.....	81
VIZITA LA ALEXANDRA	87
‘MNEȚA BUNĂ!... ..	101
PĂRINTE, FĂRĂ! OK?.....	105
MULTINAȚIONALĂ	114
CAZAȚI LA HOTELUL „OMEGA”	117
ZOO DE LA SERVICIUL TEHNIC.....	122
ÎNTINS PE CANAPEA	126
A TREIA ZI DUPĂ CRĂCIUN	136
DRAGOSTE DE IPOCRIȚI	142
EFACT DE TRANSHUMANȚĂ.....	152
PUBLICITATE!	155
AMINTIRE DIN LICEU	158
CASA DE NEBUNI.....	164
NOUL „CĂȚELUȘ CU PĂRU CREȚ”	171

NOUL NOSTRU MANAGER	174
DECLARAȚIE PE PROPRIE RĂSPUNDERE.....	178
...MĂ NUMESC DOMNUL TRĂȘCĂ.....	183
VIȘTE DE AIURIT SOMNAMBUL	186
DIN VIAȚA MEA DE ELEV	190
SPRE CONCEDIU DE ODIHNĂ.....	194
DUMITRU HURUBĂ.....	207
CÂTEVA REFERINȚE CRITICE.....	215

Editor: MIRCEA PETEAN

Coperta: OANA STEPAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HURUBĂ, DUMITRU

Mai altfel despre Veronica Micle / Dumitru Hurubă. -
Florești : Limes, 2019
ISBN 978-606-799-316-5
821.135.1.09

© Copyright Dumitru Hurubă
© Copyright Editura Limes, pentru prezenta ediție
Str. Castanilor, 3
407280 Florești, jud. Cluj
Tel.: 0264-544109; 0723-194022
e-mail: edituralimes2008@yahoo.com
www.edituralimes.ro

SPAȚIU EXCEDENTAR

Vineri dimineața, Ingrid Vancea, încă moleșită după un somn prelungit, se trezi la ușa apartamentului cu un individ către patruzeci de ani. Deschise ușa, iar insul intră și, în timp ce dădu un bună ziua sec, vru să se descalțe, oprit de-un gest energic al doctoriței:

– Lăsați, domnule, că, dacă toți pacienții s-ar descălța când îmi intră în casă, ar trebui să port mască de gaze...

– Destinsă doamnă, mă jigniți profund sugerând cumva că aș fi un nespălat pe picioare... Pe mine nu mă interesează câți vin la dumneavoastră, cu ce treburi, dacă sunt sau nu la zi cu spălatul pe picioare... Eu mă descalț doar din respect pentru oricare locuință în care intru și, mai ales, că, în fiecare dimineață, mă dușulesc... Altfel, vă dați seama, n-aș cuteza să împrătesc casa cuiva – pardon de cacofonie – mă înțelegeți, stimate...? Dar iertați-mi inoportunitatea că vă deranjez: mă numesc Pantelică Scroficea, deci sunt de la spațiul locativ – poftiți documentul, și am fost trimis să... Adică, pot să văd un picuțel apartamentul dumneavoastră, destinsă...?

– Un ce?, o făcu pe nepriceputa Ingrid.
– O, da: adică puțintel, destinsă doamnă
– Ei, desigur-desigur, stimate și destinse domn, intră și ea în jocul lui ridicol de limbaj ridicând din umeri cu indiferență. Numa' că cutez a vă ruga să adăstați un minutel pentru ca să mă regulez nițeluș la cap – vorba unei prietene de prin Teleorman, dacă-mi permiteți – fiindcă tomna îmi revenii dintr-o ațipeală, că fusăi de zgardă noaptea trecută...
– De zgardă?! Mă scuzați, destinsă...

– Da, destinsă domn: *zgardă*, în noul nostru dialog spitalicesc...

– Da, aha!, și la noi se mai schimbă...

...Sărise din pat auzind soneria, iar pledul-pătură rămăsese aruncat într-o diagonală aproximativă nereușind să acopere decât o mică parte a cearceafului adunat în cute mărunte sub ea în timpul somnului. Încercând să aranjeze patul cât de cât, îi trecu prin minte că, de fapt, poate ar fi fost mai bine să nu fi deschis ușa – pur și simplu să fi lăsat impresia că este plecată de acasă. De la spațiul locativ? Ce dra..., să caute la ea? Întreținerea îi era achitată la zi, apartamentul arăta chiar foarte bine în comparație cu multe altele pe care le văzuse ea cu ocazia vizitelor pe la pacienți, iar din punct de vedere... Spațiul locativ! Ce tâmpită era: cum de nu-și dăduse seama din primul moment? De ce vine un domn de la spațiul locativ în casa cuiva, care nu e proprietate? De ce, dacă nu pentru spațiu, mai ales fiind vorba de apartamentul soților Vancea, situat în punctul cel mai central al orașului mai ales fiind vorba de situația ei? Spațiul... Trase de plapumă cu ciudă zicându-și: da, au dreptate oamenii – în timp ce eu huzuresc, o singură persoană, în trei camere, alții... Într-un astfel de caz, se mai putea vorbi despre echitate? Cât despre democrație și iubire de aproapele – ha-ha-ha! – Nici vorbă... Mai putea ea participa la tot felul de simpozioane și dezbateri sociale fără să simtă mușcătura veninoasă a conștiinței? După câteva zeci de secunde îl auzi pe musafir tușind, tusea aceea semnalând, oarecum agresiv, prezența cuiva. Cunoștea foarte bine trucul, așa că zise tare de parcă bărbatul ar fi fost surd:

– Imediat vin, imediat!...

Și întorcându-se în holul unde musafirul aștepta în picioare privind o reproducere în miniatură după Rembrandt, continuă:

– Am fost schimbul trei și abia mă trezisem... Sunt răvășită de nesomn.

Mințea: o trezise soneria și câteva fracțiuni de secundă nici nu-și putuse reveni dintr-un vis – ceva cu niște animale, parcă pisici și câini.

– Că visez ca o tâmpită, mormăi în ciudată revenind în hol.

– Pardon?, tresări individul.

– Vorbeam cu mine... Știți? De când am rămas singură, mi se mai întâmplă...

– Da? Interesant-interesant... Să știți că și eu, mă rog, din când în când, ca tot omu', destinsă doamnă, ca tot *ceolovecu*, nu-i așa?...

– Cunoașteți rusa?!, se miră ea.

– Ei, mă descurc, așa, cât de cât...

– Probabil ați terminat filologia...

– Exact, destinsă... Dar știu rusa și din familie, fiindcă tata e rus, adică aviator sovietic, s-a îndrăgostit de mama și...

– ...Așa a apărut Pantelimon Scroficea, funcționar la spațiul locativ, nu? Da', scuze: numele? Aviator, mă rog... Sovietic, mă rog... Da' Scroficea...

– Ei, bunicul, doamnă, el ne-a făcut-o, adică l-a pus la punct pe aviator scurt: băiete, Alioșa-Alioșa, sovietic-sovietic, viteaz-viteaz, da' fără... Auzi? Știi care-i șpilu'? Îți place de fiică-mea, *ocen harașo*, numa' că, dacă intri în familia noastră, te cheamă ca pe noi, adică Scroficea...

– *Ia iubliu devocica vostre*, i-a răspuns aviatorul cu hotărâre.

– Dacă *iubliu*, nu mai avem probleme, a pus lucrurile la punct bunicul. Așa că destinsă...

– Domnule, nu-mi mai spuneți „destinsă”, că fac o criză urâtă de tot, nu mă mai pot controla și... Știți cum e? Eu sunt medic psihiatru și-am consultat atâția nebuni și nebunatici, încât am impresia că mă bântuie și pe mine,

uneori, simptome de... Ei, da' mă stăpânesc, îmi controlez psihicul foarte bine; totul e să nu mă înfurii – asta e.

– La orice caz, doamnă, eu n-o să vă rețin prea mult, zise Scrofacea. Mă și grăbesc, dar nici nu-mi place să plictisesc oamenii în casa cărora intru. Văd, spun ce am de spus și plec. Deci, eu, destinsă...

– Domnule, dumneata chiar vrei să am o stare de nervi? Sunt medic, sunt femeie, sunt văduvă, cu probleme...

– Senti...?, rupse bărbatul vorba.

– Sentimentale pe naiba! La ce vă duce mintea?

– Se-ntâmplă, vroiam să zic, doamnă, o întoarse el!...

Mă rog... Deci, încep să mă cam grăbesc să plec...

Oare chiar așa o să facă?, se întrebă Ingrid descoperind stupefiată că îi lipsește un nasture de la capot. Cum dracu? Când?

– Deci, reluă și ea „*deciul*”, poftiți pe aici, îl îmbie pe Scrofacea, în timp ce, cu coada ochiului, încercă să evalueze... dezastrul. Da, se vedea limpede pielea alb-roz a abdomenului.

– Câte camere spuneți că aveți?, întrebă bărbatul șovăind un moment să intre în sufragerie.

– Trei, răspuse ea. Trei, repetă ghilotinând cuvântul.

Da, își spuse din nou: am spațiu excedentar. O singură persoană în atâta spațiu? Pentru asta ai venit?, îl întrebă în gând pe bărbat. Dacă pentru asta, spuse, ce mai stai? Mai faci și pe neștiutorul și mă întrebi câte camere...

– E îngrijit, constată bărbatul de parcă ar fi proprietate...

– Păi, este, zise Ioana.

– Cum să fie?, se miră el.

– E proprietatea statului, răspuse ea. Și dacă-i a lui, care trebuie să fie diferența? Eu nu sunt tot a statului? Statul nu sunt și eu?, vorba lu' ăla, Louis, al câtelea era?

– Ludovic, era, doamnă. Al *paișpelea*...

– Mersi! Mă simt cu mult mai bine... Deci, nu sunt diferențe între stat și mine...

– Ei, sunt mai multe diferențe, răspuse bărbatul. Dar nu despre asta este vorba, doamnă...

– Știu, zise ea hotărâtă. Știu că nu despre asta și prefer să nu ne mai ascundem. Vreți? Nu mă mai întrebați nimic, fiindcă oricum, în problema pentru care ați venit, am convingerea deplină că sunteți foarte documentat.

– Ce vreți să spuneți, doamnă?, se opri bărbatul în mijlocul sufrageriei. Aveți cumva vreo impresie căreia eu să-i pot spune greșită?

Asta se crede personaj principal dintr-un roman prost, gândi Ioana, dar zise:

– Am trei camere și locuiesc singură. Chiar mă gândeam să trec zilele astea pe la spațiu, consiliu și administrativul întreprinderii, să depun câte o cerere pentru aprobarea unei garsoniere în schimbul apartamentului. Sper că dumneavoastră personal nu aveți nimic împotriva...

Bărbatul nu zise nimic. Stătea cu mâinile în buzunarele pantalonilor într-o poziție pe care Ingrid o găsi indecentă și ridicolă. Gândi: dacă o face intenționat, poziția e sfidătoare, iar dacă nu, înseamnă că am în casă cel mai desăvârșit reprezentant al lipsiților de bun-simț.

– Aveți igrasie?, o întrerupse bărbatul din gânduri.

– Da, răspuse ea, am.

Și tăcu.

– Unde?, întrebă bărbatul.

– Nu știu, ridică ea din umeri. Pe undeva pe aici trebuie să fie că îmi tot zicea soțul...

– O găsim noi, păru că se bucură bărbatul. Avem specialiști...

– În igrasistică?, se minună cu inocență Ingrid. Dacă nu cumva să o fi luat fostul meu bărbat cu el în mormânt...

Bărbatul își întoarse capul spre ea, își scoase mâinile din buzunare și, în timp ce încerca să-i prindă privirea, zise:

– Adică, vă bateți joc de mine, doamnă? Acum m-ați convins: sunteți ironică, de fapt încă de la momentul intrării în casă am sesizat că încercați să vă bateți joc de mine afișând o cointeresare falsă în ceea ce privește problema apartamentului. Dacă vreți într-adevăr să nu ne mai ascundem, vă pot spune deschis și, dacă sunteți bine intenționată, să recunoașteți: nu aveți nici cel mai mic interes în ceea ce privește renunțarea la spațiul excedentar, la care v-ați gândit, probabil, uneori în ultima vreme. Hai s-o spunem pe față: locuiți într-un apartament foarte bun, de lux, în zonă centrală, cum s-ar zice aproape de toate. Vecinii, majoritatea, sunt toți oameni cu funcții mai mult sau mai puțin importante, dorm după-masa și evită galant și diplomatic vizitele. Fiecare trăiește între cei patru pereți ai săi mulțumit sau nemulțumit, însă asta nu e bine s-o știe nimeni, pentru că nici nu interesează pe nimeni. Așa se crede. De fapt, fiecare știe o mulțime de lucruri despre ceilalți, fiind, în același timp, încredințat că despre el nu se știe nimic și ce bine e... Credeți că dumneavoastră sunteți altfel? Vreți să-mi dați mie impresia că vă bucurați de un regim special?

– Alunecăm spre absurd, zise Ingrid. Presupun că n-ați venit, totuși aici, să-mi teoretizați probleme de sociologie și comportament. Mai am o cameră în dreapta și dormitorul cu patul cam deranjat... În rest: baie, două balcoane, debara, cămară, bucătărie, apă, gaze... A mai rămas ceva? N-are rost să stăm și să ne uităm aici unul la altul ca niște...

– Proști, ați vrut să ziceți?

– Să nu intrăm în amănunte... patologice – bine? Poftiți, pe aici, vă rog...

– Doamnă, zise Pantelimon Scrofacea, eu n-am venit la dumneavoastră din proprie inițiativă, ci am fost trimis. Recunosc, e o misiune ingrată să intri în casa omului și să-i spui: domnule, sau doamnă cutare, dumneavoastră dispuneți de spațiu excedentar. Gândiți-vă: ori cedați

apartamentul în schimbul unei suprafețe locuibile adecvate unei singure persoane, ori primiți pe cineva în gazdă.

– Concret, zise doctorița, aceasta este exact situația mea, nu?

– Da, doamnă. Din păcate. Noi v-am anunțat din timp, așa că aveți vreme să luați cea mai bună hotărâre până peste șase-șapte zile când eu trebuie să prezint o informare la consiliu despre spațiile excedentare din zona centrală a orașului.

– Am înțeles, zise ea, am înțeles, repetă, încă de la început, așa că nu aveam o impresie căreia dumneavoastră să-i spuneți greșită – parcă vă aparține expresia...

– Da, aprobă bărbatul, însă, din păcate, acest adevăr nu schimbă absolut cu nimic datele problemei sau problema în sine.

– Și pe când vă trebuie răspunsul, întrebă ea? Ar fi un fel de ultimatum?

– Ei, să nu-i spunem chiar așa...

– Bine, dar nici nu mai contează, nu-i așa?

Îl-ar fi putut da pe loc. Îl avea pregătit de multă vreme – i-l sugerase chiar trimisul „spațiului”, sau al cui o fi fost – se așteptase la ziua când, nevoită să se mute, avea să înceapă să-și strângă lucrurile unul câte unul, când acestea i-l vor reaminti pe Lisandru, fiecare purtând cu sine amintiri. Patru ani – scrinul ei cu amintiri de care va trebui să țină seama până...

– V-am spus, zise bărbatul: șase-șapte zile!

– O, da, iertați-mă, se scuză ea. Nu mă simt prea bine azi...

– Nu vă mai rețin, zise bărbatul. Dacă vă hotărâți într-un fel... Dacă nu... vă ajutăm noi... Sper că n-o să ne faceți greutăți. De altfel profesia dumneavoastră o considerăm garanție.

– Profesia?, se miră ea. Dar continuă: adică da, profesia... Simți că îi ardeau obraji.

– Deci, ca om, zise apoi, nu prea... Dar ca femeie? Ce ziceți? Sunt frumoasă? Ia uitați-vă, se întoarse Ingrid spre fereastră, cum vă par? Am un nasture rupt la capot, dar am crezut întotdeauna că un asemenea nimic nu poate știrbi mai ales frumusețea unei femei, chiar dacă... dacă el lipsește aproximativ în dreptul... Sunt vulgară?

– Nu, nu știu ce să spun, privi bărbatul spre ea oarecum derutat. Scuzați că v-am deranjat, eu...

– Sau mă credeți nebună?, făcu Ioana un pas spre el.

– Ei, cum o să...?

Pentru prima dată bărbatul o privi parcă mai interesat.

– De ce nu-mi spuneți că mi se vede buricul?, întrebă ea. Vă vine greu?

– Doamnă, eu... cum să zic?, întrebă și bărbatul. Am venit, am văzut și v-am spus. Sunt în timpul serviciului și n-am vreme de burice și nasturi. Din partea mea puteți primi vizitatorii oricât de indecent, nu mă interesează și nu mă afectează cu nimic în ceea ce privește respectarea legilor și atribuțiilor mele de serviciu. Săru-mâna... Iar în ceea ce privește frumusețea dumneavoastră, dați-mi voie să vă citez: să nu intrăm în amănunte – bine? La revedere!

Bărbatul făcuse ce făcuse, iar acum se afla cu mâna pe clanță. Apăsă și, în timp ce deschidea ușa smucit, auzi cuvintele femeii rămasă în sufragerie:

– De fapt, cred că sunt și cam isterică în ultima vreme, așa că ați putea să mai stați, să vă servesc o cafea sau un vin roșu, *bun pentru femei dacă-l beau bărbații...*

Porcii dracului!, că numai la sex le stă mintea, nemernicii și impotenții. Nu poți să le vorbești frumos, nu poți să le spui o vorbă bună, să faci o glumă, că imediat ești curvă, destrăbălată, umbli din bărbat în bărbat – dacă ești singură...

– M-am să-tu-rat!, țipă după ce închise ușa și răsuci cheia. Trăiesc într-o lume de rahat – asta fac...

DUPĂ ÎNMORMÂNTARE...

...Doamne, m-am troglodit de tot, gândi mergând spre dormitor... Iar când împinse ușa glisantă, i se păru că sub pledul-pătură se afla un trup, trupul lui... Sfinte-Dumnezeule!, își făcu repede câteva cruci, ce-i cu mine?

Trupul lui Lisandru? Îl revăzu pe catafalc, prohodul, înmormântarea – totul într-o străfulgerare...

– Doamnă, îi atrăsese atenția preotul la masa unde se organiza după fiecare înmormântare câte-un parastas, condiția este că trebuie să credeți în forța și puterea duhului sfânt, altfel ruga noastră e aproape zadarnică...

– Păi, cred, părinte, răspunsese ea, cred cu solemnitate...

– Mai plăcut Domnului e să spuneți *cu evlavie*, mă scuzați...

– Păi, important este să cred, nu?

– Da, doamnă, da...

Adevărul e că nu credea.

Nu era atee, însă nu credea în acei slujbași ai bisericii, ca mediatori între om și Dumnezeu, mai ales după ce, într-o duminică spre seară, aflată la mormântul lui Lisandru pentru reculegere, auzise o voce în spatele său:

– Doamnă, dacă doriți, pentru odihna întru lumină cerească și pace a sufletului celui răposat, vă puteți ruga în lăuntru sfântului nostru locaș...

Era unul dintre preoții bisericii de care aparținea cimitirul.

– Nu, se împotrivi ea. E deja târziu, mai bine vin duminica viitoare la liturghie.